

Forandre for at bevare, sådan som jeg som konservativ vil udtrykke det.

En mere uddybende begrundelse for forslaget findes i beslutningsforslagets bemærkninger, og jeg kan i øvrigt henvise til de udmærkede indlæg, som har været holdt af mine medforslagsstillere fra Venstre og fra Kristeligt Folkeparti.

Jeg vil godt lige knytte en personlig bemærkning til sagen også. Jeg tror, det var arbejdsministeren og en af ordførerne, som gjorde opmærksom på, at det var uforståeligt, at jeg som tidligere minister for arbejdsmarkedsområdet kunne kaste mig ud i et forslag af den her karakter. Jeg kan se, at arbejdsministeren nikker.

Jeg kan også godt røbe over for arbejdsministeren og meningsfæller, at det har ikke for mig været nogen let beslutning.

Konflikten har jo løbet i meget, meget lang tid, og jeg har forholdt mig passiv. Men til sidst kom jeg til det standpunkt, at det var umuligt for mig at blive ved med at se gennem fingre med det, og hvis jeg skulle kunne se mig selv og andre i øjnene, var jeg nødt til at foretage mig noget. Derfor er jeg glad for det samarbejde, jeg fik med mine medforslagsstillere.

Jeg mener, vi har fremsat et forslag, som utrolig nænsomt løser lige præcis det specifikke problem, som skal løses. Det har ikke været nogen let sag, men jeg synes ikke, jeg har haft andre muligheder end at gå direkte ind i sagen.

Jeg vil gerne sige tak til de partier, som har støttet forslaget. Jeg kan jo konstatere, at der ikke er et flertal, som støtter det, men sådan som jeg forstod ordførertalerne, er der faktisk et flertal i Folketingssalen, der erkender, at det er et problem, som vi bør underkaste en grundig drøftelse i Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg. Her vil jeg meget gerne takke ordførerne for både CD og Det Radikale Venstre. Jeg har naturligvis fuld respekt for, at man ikke kan støtte forslaget, men jeg takker for erkendelsen af, at der er et problem her, som vi er nødt til at forholde os til.

Det allerletteste var jo sådan set, hvis arbejdsministeren benyttede sine kontakter i SiD til at forklare, at det for alle tilfældes skyld nok var klogest at få det i Ikast og det i Bøvlingbjerg afsluttet i en fart.

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Til hr. Knud Erik Kirkegaard: Arbejdsretten, der består af særlig kyndige dommere, har talt i den sag, og derfor er der ingen grund til at håbe

på, at jeg skulle intervenere. Det skal vi simpelt hen afstå fra.

På et tidspunkt i debatten i dag – jeg tror, det var hr. Kristian Jensen, der var på talerstolen – blev der talt om den »rå magt og monopol«. Da var jeg et øjeblik lige ved at tro, det var mejerierne, vi var i færd med at tale om. Jeg synes, det er dybt betænkeligt, hvis vi på baggrund af nogle relativt få konkrete sager – set over tid – skulle ændre så afgørende ved styrkeforholdene mellem parterne på arbejdsmarkedet som det, forslagsstillerne lægger op til.

Så en enkelt oplysning. Hr. Kristian Jensen var inde på, at der er nogle regler i Norge, men det er rent faktisk sådan, at den norske arbejdstvistlov ingen regler har om forhandlingsret eller om anerkendelse af organisationer for forhandlingsformål. Derimod er der indgået en aftale om – og den findes i hovedaftalen mellem parterne – at der er nogle bestemte regler for, hvornår man kan begære en overenskomst, og det er jo en helt anden snak. Det er en aftale, arbejdsmarkedets parter har indgået, og det er en opgave, der tilkommer dem.

Jeg behøver næppe at understrege endnu en gang, at regeringen ikke støtter forslaget. Vi vil naturligvis svare på de spørgsmål, der måtte blive rejst under udvalgsbehandlingen, men jeg glæder mig over det, som formentlig bekymrer forslagsstillerne, at der ikke er udsigt til, at der er flertal for dette forslag.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jeg lyttede meget opmærksomt til arbejdsministerens indlæg for blot at kunne spore en anelse forståelse for, at det, der foregår i Bøvlingbjerg, og det, der foregår i Ikast, ikke er så godt. Men den forståelse kunne jeg altså ikke spore.

Jeg synes ikke, arbejdsministeren tager sagen alvorligt nok. Jeg kan forstå, at arbejdsministeren agter at forholde sig fuldstændig passiv.

Arbejdsministeren henviste til afgørelsen i Arbejdsretten, som er citeret i forslagets bemærkninger. Det er fuldstændig korrekt, at Arbejdsretten har sagt, at den konflikt, der er i Bøvlingbjerg, og den konflikt, der er i Ikast, er helt i overensstemmelse med det retsgrundlag, som er gældende for området. Men så må vi have kigget på det retsgrundlag. Det er den eneste konklusion, vi som forslagsstillere er kommet til, og vi vil arbejde videre med den sag, for de forhold, vi kan finde på de to ar-